Sinapinsiemen

3/2018

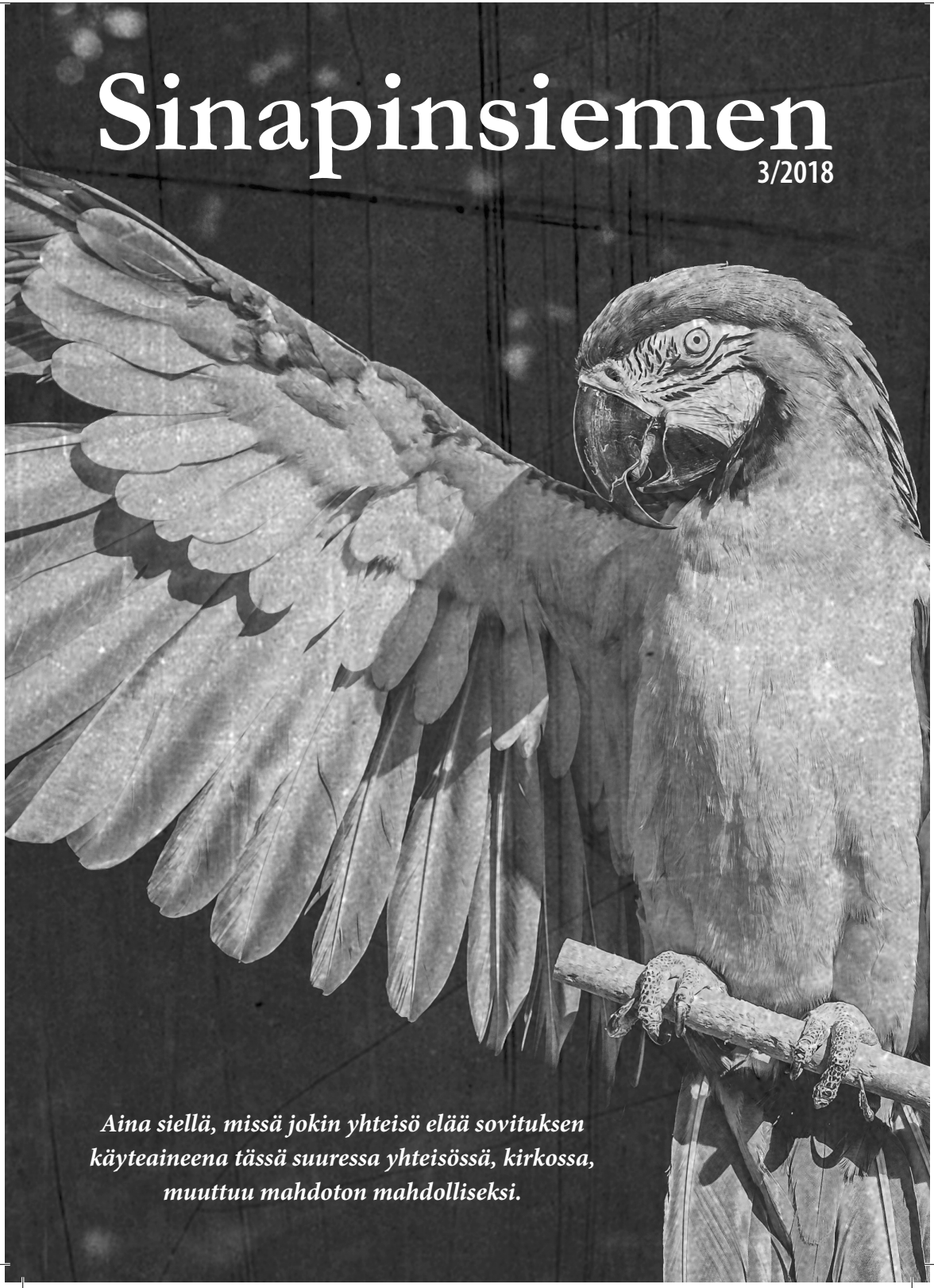

Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi.

Sinapinsiemen ry

Yhdistyksen puheenjohtaja

Juha Leinonen, puh. 050-3014 993
puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi
puh. 050-3014 993

Sihteeri

Saija Kainulainen
sihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 050-6254635

Rahastonhoitaja ja kirjakauppavastaava

Heikki Hesso
kirjat@sinapinsiemen.fi

Kummisihteeri

Anne Lindell
kummisihteeri@sinapinsiemen.fi

www.sinapinsiemen.fi
Facebook: **Sinapinsiemen ry**

Tilit

Yhdistyksen tili: **FI40 5104 0020 1230 75** (Op)
- kirjakauppa ja jäsenmaksut

Kummityön tili: **FI52 2185 1800 1334 40**
- Viitenumero kummilapsityöhön **600400**
- Viitenumero Komin tukemiseksi **600811**
- Viitenumero yleislahjoittajille **602 000**

TÄSSÄ LEHDESSÄ

4 ***Pääkirjoitus: kauan kaivattu rauha***
Matleena Ikola

6 ***Rauhan välikappale***
Elsa Shvola

8 ***Ajatuksia Rauhasta - unelmako vai vain mahdollisuus?***
Martti Viljanen

10 ***Laiturirauhaa ja kellumisarmoa***
Katri Kuusikallio

12 ***Autuaita ovat rauhantekijät: He saavat jumalan lapsen nimen***
Niko Huttunen

16 ***Sinapinsiemen ilmoitustaulu***

17 ***Kummityön kuulumisia***

20 ***Voiko rauhaa harjoitelle?***
Timo Virtala

24 ***Takapenkin turinoita***
Juhani Veikkola

26 ***Mikä rauha?***
Katri Uusikallio

28 ***Maailma taskuun: Matkalla lähteelle***
Sinikka Vuento

31 ***Kuulumisia Kiitos Innistä ja Manipurista***
Elina Malkavaara-Kallinen

PÄÄKIRJOITUS
KAUAN KAIVATTU RAUHA

TEKSTI:MATLEENA IKOLA

Olen tänä vuonna ajanut paljon autoa. Pitkät, lähes jokapäiväiset kilometrit olisivat käyneet kovin puudutaviksi, ellen olisi löytänyt äänikirjoja seurakseni. Niihin olen uponnut, kun auto allani on liikkunut Helsingistä Hämeenlinnaan ja takaisin.

Vuosisadantakaisten sotien muisteluvuosina autoni on täyttynyt sotakuvauksista. Olen yrittänyt ymmärtää. Miltä sota on tuntunut, mitä jälkiä se on meihin jättänyt, mitä ovat ne haavat, joita sotien vuoksi yhä kannamme.

Yksi sotakuvaus on jäänyt erityisesti mieleen. Siinä Ulla-Lena Lundberg kuvaa sotaa romaanissaan Kuninkaan Anna näin: *"Sota on ehtymätön virka tehtäviä, joita pitää hoitaa. Työ turruttaa, perspektiivi vähenee. Väitetään, että sodan aikana kaivataan rauhaa, mutta mielikuvitus ei yllä pidemmälle kuin seuraavaan päivään, seuraavaan hyytävän kylmään päivään, jossa naisten äänet kajahtelevat, kun he rientävät puolijuoksua askareissaan, kantavat raskaita taakkoja, lyövät ohjasperillä hevosta lautasille, hakkaavat puita, kopistelevat jalkineistaan lunta kaupan rappusilla, kulkevat edestakaisin lattialla, purkavat vaatteita langaksi ja kutovat uutta, kirjoittavat värittömiä kirjeitä, ristivät naksahtelevat kätensä ja rukoilevat, itkevät jonkun verran ja nukkuvat unia näkemättä."*

Tämä lehti puhuu rauhasta. Lehden kirjoittajat pohtivat sitä, mitä muuta rau-

ha on, kuin sodan poissaoloa. Mikä tekee rauhan? Rauhan aikanakin löytyy tehtäviä, joita täytyy suorittaa, niitä, joissa väsynyt mieli turtuu ja perspektiivi katoaa. Rauhan aikanakin löytyy raskaita taakkoja, liian raskaita taakkoja kannettavaksi. Rauhan aikanakin me ihmiset ymmärrämme toisiamme väärin, loukkaannumme ja otamme itseemme. Rauhan aikanakin tulee joskus kylmä.

Miten minä voin edesauttaa rauhan säilymistä? Jos en muualla, niin edes oman pääni sisällä? Sisäisen rauhan puutteesta se ulkoinen rauhakin kai usein järkkyy. Mutta rauha ei ole staattinen tila, niin kuin elämäkään. Siksi rauhaa ei oikein voi hakea, sen voi vain kokea pysähtymällä juuri nyt tähän.

"Taas kurjet palaavat
suo kukkii
tupasvilla, karpalo, kihokki
kaukana tavoittaa taivaanranta maan

soihin on kätketty vuosituhanten rauha
murunen sinullekin, vaeltaja"

Raili Heikkilä

Kirjoittaja on lehden päätoimittaja ja Hämeenlinnan oppilaitospastori.

RAUHAN VÄLIKAPPALE

TEKSTI: ELSA SIHVOLA

Sadan vuoden takainen Suomi on välähdellyt mielessä tänä vuonna. Kaukaiselta tuntuu se maailma, jossa isoisovanhempani rakensivat täällä elämäänsä sisällissodan jäljiltä. Sata vuotta on tarpeeksi aikaa rakentaa uusi maailma ja yhteiskunta; sata vuotta on niin vähän, että sodan, väkivallan ja jakaantuneen kansakunnan muisto vaikuttaa meissä yhä.

Tänä päivänä me suomalaiset saamme elää rauhassa. Se on siunattu onnenpotku ja etuoikeus, joka muistuttaa itsestään kipeimmin niiden lähimmäistemme muodossa, jotka kävelevät kasvojemme eteen. Meillä on sisaruksia tässä maailmassa, jotka joutuvat jättämään perheensä ja kotimaansa ja jotka lopulta saapuvat meidän maahamme rukouksenaan turvapaikka täältä.

Kristittyjen historia todistaa, että on toisenlaistakin rauhaa kuin ainoastaan sota ja rauha ihmisten välillä täällä maailmassa. Mitä on sellainen Jumalan rauha, joka ympäröi meitä elämän ulkoisista olosuhteista riippumatta? Sellainen, jota Filippiläiskirje jopa julkeasti julistaa: *”Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon. Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.”*

Henkilökohtaisesti olen vielä kaukana sellaisesta kohdasta kristityn vaelluksessa, jossa minun olisi mahdollista olla olematta ”mistään huolissani”. Mutta hetkittäin olen haistanut, ehkä maistanutkin jotain tuosta Paavalin vakuuttamasta, ymmärryksen ylittävästä Jumalan rauhasta. Olen todistanut sitä myös toisissa: moni Jumalaa lähellä elävä ihminen säteilee rauhaa, joka on äärimmäisen vetovoimaista. Sitä on mahdotonta olla huomaamatta, ja sen äärellä olen monet kerrat värjötellyt.

Jumala ei pelkästään lupaa lahjoittaa meille rauhaa ja sydämen ja ajatusten lepoa. Hän myös kutsuu meitä joka hetki ihanaan työhön ja toimintaan: rauhanra-

kentajiksi, maailman muuttajiksi yhdessä kanssaan. Tuota tehtävää opettaa meille esimerkiksi Franciscus Assisilainen:

”Vapahtaja, tee minusta rauhasi välikappale,
niin että sinne, missä on vihaa,
toisin rakkauden,
missä loukkausta, toisin anteeksiannon,
missä epäsopua, toisin yksimielisyyden,
missä erehdystä, osoittaisin totuuden,
missä epäilystä, auttaisin uskoon,
missä epätoivoa, nostaisin luottamukseen,
missä pimeyttä, loisin sinun valoasi,
missä surua, virittäisin ilon ja lohdutuksen.
Niin että, oi Mestari, en yrittäisi niin paljon
etsiä lohdutusta kuin lohduttaa muita,
hakea ymmärtämystä kuin ymmärtää toisia,
pyytää rakkautta kuin rakastaa muita,
sillä antaessaan saa,
kadottaessaan löytää,
unohtaessaan saa anteeksi,
kuollessaan nousee iankaikkiseen elämään.”

Menestykseni rauhantekijänä on joka tapauksessa vaihtelevaa ja vaatimatonta. Joskus onnistun, usein tunaroin, aina saan armon aloittaa alusta. Välissä hyräilen itseni rauhalliseksi autuaaksijulistusten mantralla, Taizéstä tutulla, luottavaisella sävelmällä: ”Autuaita rauhanrakentajat. He saavat Jumalan lapsen nimen.”

Kirjoittaja on helsinkiläinen musiikin maisteri ja teologian kandidaatti sekä Sinapinsiemenen toimituskunnan jäsen.

AJATUKSIA RAUHASTA – UNELMAKO VAIN VAI MAHDOLLISUUS?

TEKSTI: MARTTI VILJANEN

Unelma rauhasta elää maailmassamme. Tämä koskee sekä yksittäisiä ihmisiä että kansoja.

Työskentelin aikanaan perheneuvojana. Siinä työssä kohtasin ihmisiä, pariskuntia ja perheitä, jotka elivät ristiriitojen keskellä.

Olin alun toista vuotta suomalaisten rauhanturvaajien pappina Bosniassa 2000-luvun alussa. Jugoslavian hajoamissotien jälkeen Balkanilla pyrittiin luomaan sekasorron keskelle rauhaa.

Olen ollut mukana myös ystävyysseurakuntatoiminnassa.

Edessäni näen yhtäällä tavallisten ihmisten eripuran, toisaalla kansojen väliset ristiriidat. Erimielisyydet näissä kahdessa todellisuudessa ovat luonteeltaan ja kokoluokaltaan erilaiset, mutta niiden ratkaisemisen avaimet ovat mielestäni suuressa määrin samat.

Rauhaan ei voi pakottaa, sillä rauhaan täytyy sisäisesti suostua. Siihen liittyy ainakin kaksi asiaa:

Ensinnäkin rauha on enemmän kuin riitojen lopettamista. Se on opettelemista ymmärtämään toista osapuolta. Tämä voi tapahtua vain siten, että ihmisinä opettelemme kuuntelemaan: mitä toinen ajattelee, tuntee, mihin hän pyrkii, mitkä ovat hänen tavoitteensa ja myös miten hän on siis päätynyt siihen, mitä hän nyt on? Näin opimme ymmärtämään toista.

Toiseksi, kukaan ei voi riidellä yksin. Siihen tarvitaan kaksi. Niinpä vanha Sananlasku **”Pata kattilaa soimaa, musta kylki kummallakin”** pitää edelleen paikkansa. Sen tähden keskusteleminen ja kuunteleminen – siis keskinäisen ymmär-

tämisen lisääntyminen johtaa myös itsetutkisteluun ja nöyrtymiseen. Vika ei olekaan vain toisessa. Koska toista ihmistä ei voi muuttaa, on aloitettava itsestä. Miten minä voisin toimia toisin, niin että rauha vahvistuisi. Kun ymmärrämme paremmin toisia, olisiko anteeksipyytämisellä ja anteeksiantamisellakin silloin mahdollisuus luoda sovinnon ja rauhan ilmapiiriä?

Olen edellä pohtinut tavallisten ihmisten keskinäisten ristiriitojen ratkaisua. Sama koskee myös kansakuntia. Keskinäinen ymmärtäminen on tärkeintä. Se vähentää ennakkoluuloja ja avaa tietä erilaisten ihmisten ja kansojen yhteyteen. Valtioiden johtajienkin tulisi vallantavoittelun sijaan opetella ymmärtämään ja kunnioittamaan toisia kansoja.

Rauhan puolesta työskenteleminen kuuluu kaikille. Itse olen saanut olla mukana Nivalan ja unkarilaisen Bakonycsernyen seurakunnan välisessä ystävyysseurakuntatoiminnassa noin 30 vuoden ajan. Ystävyysseurakuntatoiminta on mielestäni yksi parhaimmista tavoista osallistua rauhantyöhön ruohonjuuritasolla. Erilaisiin ihmisiin ja kulttuuriin tutustuminen vierailujen myötä auttaa ymmärtämään erilaisuutta ja voittamaan ennakkoluuloja. Vaihto-oppilastoiminta antaa nuorelle mahdollisuuden avartaa maailmankuvaansa. Ystävyyden ilmapiiri vahvistaa rauhaa.

Rauha ei saavu, jos emme me taivu
Luojamme tahtoa noudattamaan.
Orvoiksi jäämme, jos hylkäämme itse
ainoan turvamme melskeissä maan.
Virsi 590:1

Kirjoittaja on Nivalan eläkkeellä oleva kirkkoherra.

LAITURIRAUHAA JA KELLUMISARMOA

TEKSTI: KATRI IKONEN

Kaivan kynnellä laiturin haperoa lautaa. Makaan mahallani, aurinko paahtaa selkää. Vesi osuu ponttoneihin, rauhaton vesi läsähtelee. Läps läps. Miten ärsyttävä ääni. Ei puhettakaan kauniisti laskeutuvasta mainingista, ei liplatuksesta. Epämääräinen ja rytmitön lätinä. Miksi tämä syvärantainen järvi ääntelee niin rumasti?

”Virvoittavien vetten tykö”. Tämänkö pitäisi virvoittaa? Vuosikaudetkaipasin omaa vettä. Omaa rauhan paikkaa, vaatimatonta majataloa, jossa olisi rauha. Että olisi hiljaista. Sieluun asti hiljaista, luontoäänistä rauhaa. Kaipasin omaa paikkaa, jossa kukaan ei vaatisi minulta mitään, missä vain olisin ja rauha tulvisi sisääni. Hengittäisin Herran rauhaa, isämeidänrauhaa, Pyhän hengen herkkää osallisuutta, olisin osa luomakuntaa.

Makaan laiturilla. Naapurilaiturin nuorisoilo jatkuu neljättä tuntia. Jokaista järveen molskahdusta seuraa huuto, kiljaisu, karjunta, ääniä on monta. Vastarannalla riekkuu nelihenkinen porukka soutuveneessä ja säestää laiturihyppyjä. Sanon kerta toisensa jälkeen itselleni, että kaikki äänet kestävät aikansa, jokaisesta äänimaton ravistelusta seuraa hiljaisuus, ennen pitkää äänet vaimenevat. Lohdutan itseäni, lupaan, että hiljaisuus tulee, kun jaksan odottaa. Sisälläni kiehuu, minua itkettää, tekisi mieli huutaa ja kirkua, pakottaa äänet vaimenemaan.

Ajattelen rauhaa, sisäistä rauhaa. Se minulta puuttuu juuri nyt ja aivan kokonaan. En kestä hetkeäkään. Mikä Jumalan lap-

si minä olen, kun kaadun ääniin, kadotan hauraan rauhan muutamassa tunnissa.

Istun laiturilla. Aamukahvi on vahvaa, oikeastaan liian vahvaa. Vesi väreilee, pilvet putoavat pintaan, tuulen suhina säestää pientä veden ääntä, joka parhaansa yrittäen käy rantakiviin. Juon kahvin, hengitän.

Kuuntelen melkeinhiljaisuutta. Pieni rauhansäde lämmittää. Laskeudun laiturin päässä olevilta rapuilta selkä edellä mustaan veteen. Päästän otteen irti alumiinikaiteista. Rikon pintarauhan, tyyni peili säröilee allani. Potkaisen itseni kellumaan. Opettelen heittäytymään veden varaan. Tuntuu vaikealta päästää pää putoamaan. Korviin menee vettä, mutta samalla kaikki vaimenee. Levitän kädet sivuilleni, ajattelen ristinmerkkiä. Ajattelen, että minä olen tässä veden varassa, vesi kantaa, olen kelluva ristinmerkkirukous, Jumalan silmien alla.

Tekisi mieli laittaa silmät kiinni ja vain tunnustella kannettavana olemista. Nostan katseen ylös. Sininen taivas ei puhu mitään, sen lempeä silmä siunaa kellumistani.

Hiljaisuus, vapaus, rauha… ulkoisia ja sisäisiä, konkreettisia ja aineettomia tiloja. Mökkikausi päättyy, laituri vetäytyy talvihorrokseen, vesi järvessä jäätyy. Minussa jatkuu kysely, etsintä, kellumisharjoitukset.

”Jumala, rauhan Jumala, anna minulle lahjarauhaa, kun sitä kaipaan ja silloin, kun en osaa sitä odottaa. Anna minulle rauhan mieli, aamen. ”

Kirjoittaja on tamperelainen diakoniatyöntekijä.

AUTUAITA OVAT RAUHANTEKIJÄT: HE SAAVAT JUMALAN LAPSEN NIMEN

TEKSTI: NIKO HUTTUNEN

Maailma on taas muuttunut epävakaaksi. Viimeiset kaksi vuotta ovat karistaneet viimeisetkin harhaluulot siitä, että uusi historiallinen rauhankausi olisi alkanut kylmän sodan päättyessä. Arabikevät muuttui kaaokseksi, jonka heijastusvaikutukset näkyvät pakolaisvirtoina kaukaisessa Suomessa asti. Venäjä haluaa taas olla se sotilasmahti, jollainen Neuvostoliitto oli kylmän sodan aikana. Pienemmät sotapolitiikan harjoittajat ovat keksineet, että sotaa ei tarvitse käydä avoimesti. Sen sijaan voi synnyttää pelkoa terrori-iskuilla. Rauhantekijöille on taas kysyntää. Mutta mitä on rauhan tekeminen? Mitä se voisi tarkoittaa maailmassa, joka jälleen uskoo aseisiin?

Voittajan ehdoilla: hegemoninen rauha

”Rauhantekijä” oli Rooman keisarien arvonimi, joka esiintyi hänen sotasaavutustensa rinnalla. Jouluevankeliumissa mainittu keisari Augustus nimitti ottoisäänsä Julius Caesaria sekä ”erinomaiseksi sotilaaksi” että ”rauhantekijäksi”.Itsestään Augustus kertoo, että hän – sananmukaisesti käännettynä – teki rauhan imperiumin pohjoisrajalle käymättä yhtään epäoikeudenmukaista sotaa.3 Rauha siis luotiin käymällä sotia, Augustuksen mielestä oikeutettuja sotia. Se rauha oli voittajan rauhaa, hienommin sanottuna hegemonista rauhaa.

Oikeutetun sodan ajatus on altis propagandalle. Augustuksen kukkaispuheiden takana oli vähemmän kaunis todellisuus. Rauhan tekeminen pohjoisrajalle tarkoitti – vain yhden esimerkin ottaakseni – salassit-nimiselle 40 000-päiselle kansalle pakkosiirtoa Italiaan orjamarkkinoille. Alistettujen kansojen näkökulma tiivistyy klassisella tavalla Calgacus-nimisen brittikapinallisen sanoissa roomalaisista: ”Ryöstämistä, murhaamista ja rosvoamista roomalaiset kutsuvat valheellisilla nimityksillä hallinnoksi; rauhaksi he nimittävät sitä, minkä he ovat autioittaneet.”

Evankeliumi ei tarkoittanut, että hegemonista valtaa tavoittelevat keisarit ovat autuaita. Vuorisaarnaa edeltävässä luvus-

sa itse Saatana johdattaa Jeesuksen korkealle vuorelle näyttäen kaikki valtakunnat ja niiden loiston. Jeesus saisi ne, jos vain kumartaisi Saatanaa (Matt. 4:8–10). Jeesus kieltäytyi tästä maailmanhegemoniasta, joka keisareilla ajan käsitysten mukaan oli. Väittäähän jouluevankeliumikin, että Augustus pani koko asutun maailman verolle (Luuk. 2:1). Ei hegemoniaa; ei siis myöskään hegemonista rauhaa. Autuaat rauhantekijät tekevät rauhaa jollain muulla tavoin.

Ihmisen rationaalisuuden ylistys: pasifistinen rauha

Kirjailija Pentti Saarikoski kohautti aikoinaan käännöksellään, jossa Jeesus julistaa pasifistit autuaiksi. Tahallisen provosoivalla käännöksellä on kuitenkin perusteensa. Sana 'pasifisti' tulee latinan sanasta 'pacificus', joka jo antiikissa vakiintui rauhantekijän käännökseksi. Vuorisaarna on perinteisesti kulunut pasifistien käsissä. Eihän siellä vain julisteta rauhantekijöitä autuaiksi vaan opetetaan muutenkin väkivallattomuutta: "Älkää tehkö pahalle vastarintaa. Jos joku lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle vasenkin." (Matt. 5:39.)

Mutta Jeesus tuskin oli pasifisti. Poskelle läimiminen ei ole sodankäyntiä. Heti vuorisaarnan jälkeen kerrotaan, kuinka hän kohtasi sadanpäällikön. "Totisesti: näin vahvaa uskoa en ole tavannut yhdelläkään israelilaisella", Jeesus hehkuttaa tutustuttuaan tähän vierasmaalaiseen sotilaaseen (Matt. 8:10). Vaikka Jeesus ylistää rauhatekijöitä autuaiksi, toisaalla samassa evankeliumissa hän antaa hyvin vähän toiveita maailmanrauhasta.

"Te kuulette taistelun ääniä ja sanomia sodista, mutta älkää antako sen pelästyttää itseänne. Niin täytyy käydä, mutta vielä ei loppu ole käsillä. Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja joka puolella on nälänhätää ja maanjäristyksiä." (Matt. 24:6–8.) Ainakin toistaiseksi tämä ennustus on osoittautunut oikeaksi, mikä on tietysti kuin kylmää vettä pasifististen odotusten niskaan. Samalla se saa pettyneesti kysymään, mitä mikään hyödyttää.

Maailmaan pettyneen vaihtoehto: hengellinen rauha

Tämä pettymys pukeutuu sanoiksi Johanneksen evankeliumissa ja Johanneksen kirjeissä. ”Maailma on pahan vallassa”, 1. Johanneksen kirje julistaa suorasukaisesti. Opetuslapsistaan Jeesus toteaa: ”He eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu” (Joh. 17:14). Tällä perusteella Jeesus irtisanoutuu myös sodankäynnistä: ”Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta. Jos se kuuluisi tähän maailmaan, minun mieheni olisivat taistelleet.” (Joh. 18:36.)

Valtiollinen propaganda korosti hallitsijoiden antamaa rauhaa maailmalle, esimerkiksi näin: ”Kun hän [Caesar] on antanut rauhan maailmalle, hän kääntää mielensä / yhteiskunnan asioihin ja oikeamielisenä lainsäätäjänä laatii lait.”13 Jeesus julistaa suoraan, että hänen antamansa rauha on jotain aivan muuta: ”Oman rauhani minä annan teille, en sellaista, jonka maailma antaa.” (Joh. 14:27.) Katse kääntyy pois pahasta maailmasta taivaaseen, maallisesta rauhasta hengelliseen rauhaan.

Hengellisestä rauhasta lienee kyse myös autuaiden rauhantekijöiden kohdalla. Se kuuluu autuaaksijulistusten sarjaan, jossa köyhien sijasta autuaita ovat hengessään köyhät; nälkäisten ja janoisten sijasta he, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano; puhtauden sijasta he, joiden sydän on puhdas. Tässä seurassa rauhantekijäkin on luontevasti hengellisen rauhan tekijä.

Takaisin maailmaan: realistinen rauha

Hengellinen rauha saattaa kuulostaa lähinnä ohuelta yläpilveltä, mutta sen aliarvioiminen olisi virhe. Kristillinen usko on nimittäin kaikkea muuta kuin todellisuudesta vieraantumista. Itse asiassa sen keskuksena on Jeesus, jonka tarina on kautta aikojen herättänyt inhorealismissaan suoranaista vastustusta – eikä vähiten siksi, että Jeesuksen hahmossa tiivistyy niin monen todellisuus. Tästä Jeesus myös muistuttaa viimeisen tuomion kuvauksessaan: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” (Matt. 25:40.)

Nämä vastuusta muistuttavat sanat ovat vakuutus jokaisen ihmisarvosta ja hänen tekojensa merkityksestä. Meistä jokainen ansaitsee sellaisen kohtelun kuin Kristus ja meistä jokainen voi tehdä Kristuksen arvon mukaisia tekoja. Mittasuhteet ovat realistiset: ”minkä te olette tehneet yhdelle.” Tämä kaikki sopii myös rauhan tekemiseen. Sen lähtökohta on siinä arvossa – tai pitäisikö sanoa rauhassa, jonka Kristus on meille antanut. Se ei kuitenkaan jää vain maailmalle vieraaksi hengellisyydeksi, vaan muodostuu teoiksi niin kuin sana rauhantekijä ilmaisee.

Realistiset mittasuhteet tarkoittavat sitä, että rauhantekijä ei voi odottaa lopettavansa sotia koko maailmasta. On tyydyttävä rajoitetumpaan tavoitteeseen. Kirkkoisä Augustinus toi takaisin vanhan oikeutetun sodan teorian: ”Sotaa käydään, jotta saataisiin rauha”, hän kirjoitti kristitylle sotilaalle ja jatkoi: ”Ole siis jopa sotiessasi rauhantekijä niin, että ne, jotka kukistat, voittosi kautta johdatat rauhan hyötyihin.”

Kirkkoisä Augustinus tuo mieleen keisari Augustuksen ja hänen kukkaispuheensa. Eikö oikeutetun sodan teoria ole edelleen altis väärinkäytölle? Tietenkin on, mutta kierros pasifistisen rauhan ja hengellisen rauhan kautta toi mahdollisuuden muuhunkin kuin aseille perustettuun hegemoniseen rauhaan. Pasifismin aatteet ei-

”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”

vät ole hävittäneet aseita, mutta ihanteeksi niiden käyttämistä ei voi enää nostaa. Hengellinen rauha taas toi inhimillisen arvokkuuden ja vastuun, joka tarjoaa tien pois kyynisyydestä ja epätoivosta.

Luterilainen kirkko on seurannut Augustinuksen linjaa. Augsburgin tunnustus, Raamatun jälkeen luterilaista kirkkoa eniten sitova dokumentti, toteaa, että kristitty voi olla asepalveluksessa ja käydä oikeutettua sotaa.Tämän lisäksi Luther teki yhden, varsin yllättävän, mutta näinä informaatiosotien ja trolliarmeijoiden aikakaudella varsin ajankohtaisen tulkinnan. Hän yhdisti rauhantekemisen kahdeksanteen käskyyn: älä lausu väärää todistusta lähimmäisestäsi. Jokaisen velvollisuus on ylläpitää rauhaa oikealla ja sopivalla puheella.

Teksti on otettu kirjoittajan saarnasta Kauniaisten kirkossa 6.12.2015.

SINAPINSIEMENEN ILMOITUSTAULU

KUTSU SYYSKOKOUKSEEN

SYYSKOKOUS JA SEMINAARI 10.11.2018

La 10.11.2018 Ukinrannassa (Ruutanantie 10, Kangasala)

klo 12.00	Sääntömääräinen kevätkokous
klo 14.00	Yksinkertaista keittoruokaa (vapaaehtoinen maksu)
klo 15.00	Rukoushetki
	Seminaari: Rauha

KOKOUSKUTSU

Yhdistyksen hallitus on päättänyt kutsua koolle yhdistyksen sääntömääräisen syyskokouksen. Kokous pidetään **lauantaina 10.11. klo 12** alkaen Ukinrannassa, Kangasalla. Käsiteltävinä asioina sääntömääräiset asiat.

klo 18.00 Seminaari päättyy

Helsingissä 20.8.2018, hallituksen puolesta,
Juha Leinonen
Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja

LEHTI ETSII UUTTA TOIMITTAJAA JA TAITTAJAA!

Sinapinsiemen ry:n lehti etsii uutta päätoimittajaa sekä taittajaa. Lehti ilmestyy 4 kertaa vuodessa, ja toimittaja ja taittaja saa jokaisesta numerosta pienen palkkion. Olisitko mahdollisesti kiinnostunut tehtävästä? Ota tällöin yhteys nykyiseen toimittajaan Matleenaan:
matleena.ikola@gmail.com

KUMMITYÖN KUULUMISIA

Sinapinsiemenillä on kaksi kummikohdetta Intiassa.

Olemme tukeneet 1970-luvulta kastittomien lasten koulunkäyntiä Gujaratin osavaltiossa. Koulut ovat sisäoppilaitoksia, eli lapset saavat opetuksen lisäksi ylläpidon. Kouluja ylläpitää Education Sponsorship Programme eli ESP. Tämän toiminnanjohtajana on isä Ferdando isä Cedric Prakashin jäätyä eläkkeelle.

Uudempi kummikohde on vuodelta 2013, jolloin Sinapinsiemen lahjoitti varat koulun ja asuntolan tontin hankintaan Manipurin osavaltiossa Imphalissa. Siellä asuu tusinan verran eri ikäisiä poikia pastori Komin ja hänen vaimonsa huolenpidossa. Pojat käyvät hyvätasoista koulua, joka avaa ovet jatko-opintoihin yliopistoon saakka. Ensimmäiset oppilaat valmistuivat viime tammikuussa.

Kiitos kaikille mukana oleville. Näitä tärkeitä kohteita varten tarvitsemme myös uusia lahjoittajia. Voit saada oman kummilapsen maksamalle 200-240 euroa/vuosi. Yhteinen kummilapsi sopii hyvin koululle, koululuokalle, seurakunnan nuorisotyölle tai vaikkapa ystäväporukalle.

Voit toimia myös ns. yleislahjoittajana, esim. 100 euroa/vuosi tai haluamallasi summalla. Komin työtä voit tukea myös itse valitsemallasi summalla.

Lahjoitustilin numero on:
Nordea FI52 2185 1800 1334 40
ja viitenumerot:
Gujaratin kummityö 600 400, yleislahjoittajat 602 000 ja Komin työ 600 811.

Uusi kummisihteeri on astunut remmiin Matti Kristolan ja Jarmo Rautiaisen jälkeen.

Jos haluat tulla mukaan, ole yhteydessä kummisihteeriin, sähköpostitse **kummisihteeri@sinapinsiemen.fi** tai puhelimitse **040 539 1844**.

Anne Lindell
kummisihteeri

FRANSIKAANIMAALLIKOT OFS 70. TOIMINTAVUOSI SUOMESSA

Juhla Rauman 506 vuotiaassa Pyhän Ristin Kirkossa 6. -7.10.2018

LAUANTAINA 6.10

klo 17.00 **Avajaiset ja valokuvanäyttely**
Fransikaanimaallikoiden 70-vuotishistoriaa
Rauman seurakunnan Seurakuntatalo, Luostarinkatu 1,
pientä tarjoilua

klo 19.00 **Urkukonsertti, urkuri Marko Pitkäniemi**
Pyhän Ristin Kirkko

klo 20.30 **Kompletorio, toimittaa veli Gabriel OP**
Pyhän Ristin Kirkko

Iltatee Franciscus-talolla
harmaidenveljestenkuja 2

SUNNUNTAINA 7.10

klo 10.00 **Luterilainen messu**
Pyhän Ristin Kirkko

klo 12.30 **Fransiskaanimaallikoiden 70.toimintavuosi Suomessa - katolinen juhlamessu.**
toimittavat veli Gabriel OP ja urkuri Marko Pitkäniemi

Messun jälkeen lounas kirkon vieressä Seurakuntatalolla
(vapaaehtoinen ruokamaksu)

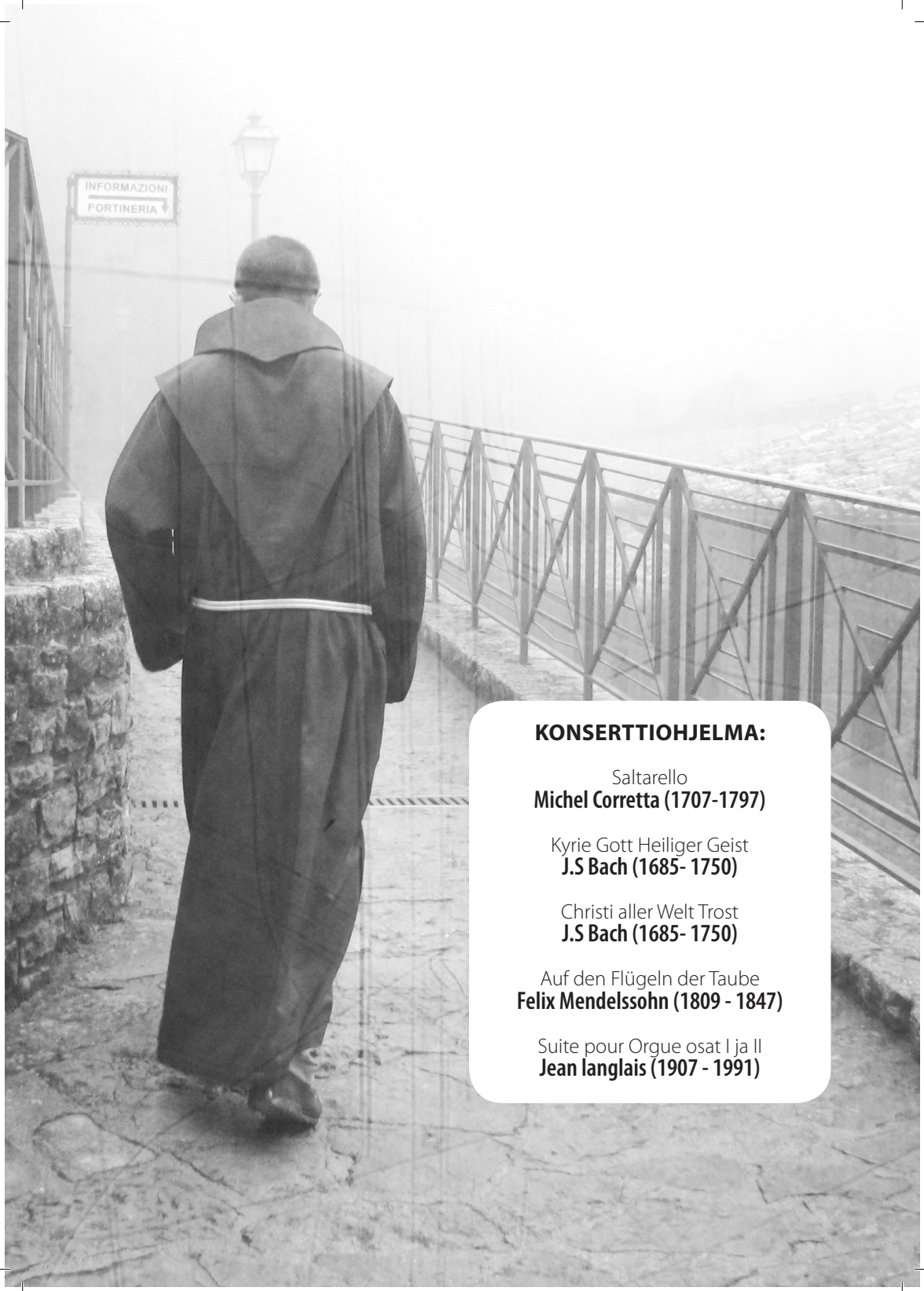

KONSERTTIOHJELMA:

Saltarello
Michel Corretta (1707-1797)

Kyrie Gott Heiliger Geist
J.S Bach (1685- 1750)

Christi aller Welt Trost
J.S Bach (1685- 1750)

Auf den Flügeln der Taube
Felix Mendelssohn (1809 - 1847)

Suite pour Orgue osat I ja II
Jean langlais (1907 - 1991)

VOIKO RAUHAA HARJOITELLA?

TEKSTI: TIMO VIRTALA

Sotaharjoituksista ovat kuulleet kaikki, mutta tätä kirjoittaessa istun, ensimmäistä kertaa elämässäni, rauhanharjoituksissa. Ympärilläni ahertaa tietokoneidensa ja kännyköidensä parissa ja keskusteluissa keskenään kuutisenkymmentä suomalaista, ruotsalaista ja venäläistä rauhanaktivistia. Ulkona harjoituksen nuorimmat heittelevät lennokkia, vieressäni muistiinpanoja tekee työuransa rauhantutkimuksen parissa puurtanut eläkeläinen. On toimittajia, dialogikouluttaja, pappi, opiskelijoita, tanssija, opettajia, eläkeläisiä ja taiteilijoita. Tunnelma on innokas, lämminhenkinen ja keskittynyt.

Harjoituksen koollekutsuja ja vetäjä, ruotsalainen kirjailija ja opettaja Pelle Sunvisson, pitää tiukkaa kuria aikatauluista. Kello neljältä iltapäivällä olemme käyneet läpi jo kymmenen Itämeren alueeseen liittyvää kuviteltua konfliktia. Mitä jos Petroskoin lähelle suunniteltaisiin rakennettavan armeijan harjoitusalue, ja sitä vastaan protestoivia venäläisaktivisteja pidätettäisiin sadoittain? Mitä jos Tukholman ja Göteborgin lähiöissä poltettaisiin autoja ja mellakoitaisiin? Mitä jos Yhdysvallat sijoittaisi huomattavan määrän pysyviä joukkoja Puolaan, Baltiaan ja Norjaan, ja Venäjä reagoisi tilanteeseen tekemällä saman omalla puolellaan?

Meidän osallistujien tehtävänä on reagoida tilanteisiin omana itsenämme. Miten me kuhunkin skenaarioon suhtautuisimme: ottaisimmeko kantaa, reagoisimmeko, ja jos kyllä, yksilöinä vai järjestömme jäseninä, ja miten? Miten toivoisimme naapurimaidemme rauhanaktivistien reagoivan? Olisiko omasta puuttumisestamme naapurimaidemme asioihin hyötyä vai haittaa?

Venäläiset osallistujat suhtautuvat järjestään kriittisesti nykyhallintoonsa. Yksi on kuuluisan Pussy Riot -ryhmän jäsen, toinen on aiemmin aseistakieltäytyjiä auttanut, nykyisin korruption paljastamiseen keskittyvä toimittaja, ja pari on muuttanut Ruotsin Gotlantiin pakoon Venäjän nihkeätä poliittista ja kulttuurista ilmapiiriä, vain

muutamia esimerkkejä mainitakseni. Eräs venäläisistä kuvasi Putinia yksiselitteisesti roistoksi, jolla on tiiviit kytkökset mafiaan.

Oma puheenvuoroni käsitteli väkivallattomuuden voimaa. Kerroin Filippiinien vuoden 1986 People Power -vallankumouksesta, jossa diktaattori Marcos syöstiin väkivallattomin keinoin vallasta. Kerroin Intian itsenäistymisestä, Yhdysvaltain kansalaisoikeusliikkeestä, Etelä Afrikan väkivallattomista kampanjoista 1980- ja 1990-luvuilla, jotka lopulta johtivat apartheidin kaatumiseen, sekä itäisen Euroopan vuoden 1989 vallankumouksista. Kerroin, että väkivallattomuuden voiman avulla on tehty maailmanhistoriaa mullistavia uudistuksia eri aikakausina ja kaikilla mantereilla. Gandhi kuvasi väkivallattomuutta suurimmaksi ihmiskunnan käytössä olevaksi voimaksi. Korostin kuitenkin, ettei väkivallattomuus toimi automaattisesti, vaan sitä pitää tutkia, kokeilla, kehittää ja harjoitella, aiemmista virheistä ja onnistumisista on mahdollista ottaa opiksi.

Ja sitähän me täällä loviisalaisessa perinnekeskus Kuggomissa teemme, harjoittelemme rauhaa. Tutustumme, verkostoidumme, keskustelemme ja etsimme tehokkaimpia keinoja rakentaa rauhaa. Tämä pitkä viikonloppu on ollut valtavan tärkeä erityisesti venäläisille rauhanaktivisteille. Venäläisten aktivistien kanssakäymisensä länsimaiden kansalaisjärjestöjen kanssa on ollut tähän asti valitettavan vähäistä sekä kielellisistä että maan poliittisista syistä johtuen.

Kirjoittaja on luokanopettaja, kirjoittaja ja rauhanaktivisti.

TAKAPENKIN TURINOITA:

TEKSTI: JUHANI VEIKKOLA

Osallistuessani Loviisan Rauhanfoorumiin Hiroshima-muistopäivän tienoilla mietiskelin, miksi rauhanliike on hiipunut. Miksi sen motivaatio on kadonnut? Olihan siellä hyvä ja monipuolinen ohjelma ja jonkin verran väkeä liikkeellä, näin monia vanhoja rauhaliikkeen konkareita, mutta vähän nuoria innostuneita hahmoja. Eikö rauhanliikettä enää tarvita? Onko hengen palo ja toiminnan energia nyt suunnattava muihin kysymyksiin?

Olen sitä sukupolvea, joka 1970-80-luvulla sitoutui vahvasti rauhanliikkeeseen. Halusimme kirkonkin olevan rauhan asialla, eli mukana siinä kansalaistoiminnassa, jossa vaadittiin aseidenriisuntaa, ydinasevarustelun rajoittamista, Vietnamin sodan lopettamista jne. Suuret joukot osallistuivat rauhanmarsseihin meidän maassamme ja eri puolilla Eurooppaa, ja sillä oli myös poliittisia vaikutuksia. Suomeen syntyi silloin Kristillinen rauhanliike, joka sai vaikutteensa Prahan kristillisestä rauhankonferenssista. Sen tavoitteena oli aikaansaada vuoropuhelua idän ja lännen kristittyjen kesken.

Täytyy myöntää, että körttiläisessä ympäristössä kasvaneena tunsin aluksi melkoista orpoutta ja epävarmuutta lähtiessäni mukaan rauhanmarsseille ja toimintaan rauhan puolesta. Se ei kuulunut siihen traditioon, siinä oli jotakin epäilyttävää, pelkurimaistakin. Isänmaallisuus, joka ilmeni ennen kaikkea puolustustahtona, oli silloisen herännäisyyden yhteiskuntaetiikan kulmakivi.

Ajoiko meitä silloin liikkeelle usko vai pelko? Ehkä molemmat. Pelko konfliktien eskaloitumisesta ydinsodaksi. Usko ihmisen ja ihmiskunnan uudistumiseen niin, että konfliktit voidaan ratkaista rauhanomaisin keinoin.

Idän ja lännen vastakkainasettelu ja ”kylmä sota” sellaisena kuin se silloin koettiin, laukesi kommunismin sortuessa, mutta olemme saaneet huomata, että se on kuitenkin olemassa hiukan toisenlaisessa muodossa.

"Ajoiko meitä silloin liikkeelle usko vai pelko? Ehkä molemmat."

Sopiiko usko ihmisen ja maailman uudistumiseen luterilaiseen kristinuskon tulkintaan? Luterilainen ihmiskäsityshän on tunnetusti pessimistinen: ihminen on perin juurin turmeltunut, ei hän kykene parantamaan itseään, eikä yhteiskuntaa voi rakentaa ihmisen uudistumisen ja hyvän tahdon varaan.

Tästä on vedetty joskus sellainen johtopäätös, että on turha yrittääkään muuttaa maailmaa paremmaksi. Kaikki sen suuntaiset yritykset ovat tuhoon tuomittuja ja suoranaista epäuskoa, koska siinä luotetaan ihmisen voimaan ja hyvyyteen. Oikea kristitty on se, joka tunnustaa oman kyvyttömyytensä ja heittäytyy yksin Jumalan armon varaan.

Tämä on hurskasteleva virhepäätelmä. Suuri osa Jeesuksen puheista oli parannusvaatimusta ihmisten välisissä suhteissa. Hän kutsui meidät elämään todeksi Jumalan valtakunnan todellisuutta, siis armon ja rakkauden todellisuutta tässä maailmassa. Tuonpuoleisuutta tämänpuoleisuudessa.

Vanhat uskon isät ja äidit olivat oikeassa siinä, että isänmaa on Jumalan lahja, josta on pidettävä huolta. Me halusimme ja haluamme nähdä, että tämä maapallo kokonaisuudessaan ja elämä täällä on meille Jumalan lahja, jota on hoidettava ja varjeltava, ei tuhottava. Jeesus kutsui koko ihmiskuntaa pelastuksen osallisuuteen. Paavalin mukaan se merkitsee vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

Tämä on Taizén yhteisöä ja myös Sinapinsiementä kantava näky. Eikö meidän pitäisi tuoda selkeämmin julki, että olemme tässä mielessä osa rauhanliikettä?

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva pappi ja teologian tohtori, joka toimi pitkään Sinapinsiemenen puheenjohtajana ja sen jälkeen tämän lehden toimittajana

MIKÄ RAUHA?

TEKSTI: KATRI KUUSIKALLIO

Ensin innostuin kovasti aiheesta Rauha. Kesän kuluessa tilanne muuttui, näin sanan rauha jatkuvasti keskenään hyvin erilaisissa yhteyksissä: sota ja rauha, yhteiskuntarauha, rauhanprosessit, Jumalan rauha, rauhaa ja rakkautta, työrauha, rauha pelon puutteena, lepoa ja rauhaa.

Etsin sanalle rauha virallisia määritelmiä. Negatiivinen rauha on sotatilan poissaoloa ja positiivinen rauha on sotaan mahdollisesti johtavien rakenteellisten syiden poissaoloa. Rauha on myös valtioiden tai muiden vastaavien välinen normaali sovinnon tila varsinkin sodan vastakohtana. Maailman valtiot on jaoteltu rauhanindeksin mukaisesti, kuinka paljon rauhan määritelmät toteutuvat kussakin maassa. Suomi saa lähes täydet pisteet.

Maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa. Jos ihmisillä olisi rauha sisällään ja ihmisillä keskenään, eikö maailmassakin silloin olisi? Jos sisimmässä ei ole rauha, niin mikä on: rauhattomuusko? Jos rauha ei olekaan vain tunne, vaan asenne. Kuten rakkauskin. Rauha voi olla elämäntapa, jolla kunnioitamme toisiamme, säästämme ympäristöä ja luontoa, rakennamme toivoa ja luottamusta, ja edistämme vieraanvaraisuutta ja oikeudenmukaisuutta.

Minulle rauha ei ole staattinen tila. Rauha voi olla tyyneyttä tai myrskyä. Rauha on kaaos, mikä kiinnittyy johonkin ytimeen. Rauha on tiivistymä ennen alkuräjähdystä. Rauha on Jaakobin painin jälkeinen hetki. Taivaassa on rauha, mutta siellä on myös täydellinen elämä. Rauha on kannateltuna olemista, jalat maassa ja pää pilvissä. Herran siunaus tiivistyy itselleni rakkaisiin sanoihin: … ja antakoon teille rauhan.

Kirjoitan rauha-aiheista tekstiä kesähelteellä. Olen toimittanut viikon sisällä viisi hautaan siunaamista. Viimeisessä vainajan poika sanoo kappelissa: ”Kiitos, olet tuonut kaikkeen yhdessäoloomme rauhan.” Palaute tuntuu ihmeelliseltä. Rauha: olla totta, kaikenlaisten ihmisten ja tilanteiden keskellä, nähdä pintaa syvemmälle. Menkää rauhassa ja palvelkaa Herraa iloiten.

Seuraavana päivänä rauha tulee vastaan, päivän fransiskaanirukouksessa: ” He kantavat sisällään rauhaa ja onnellisuutta, jotka muut voivat aistia, vaikka eivät tietäisikään niiden lähdettä.”

Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille (Joh. 14:27)

Kirjoittaja on seurakuntapastori ja kaupunginvaltuutettu Järvenpäästä sekä Sinapinsiemenen edustaja SEN.n yhdenvertaisuusjaostossa.

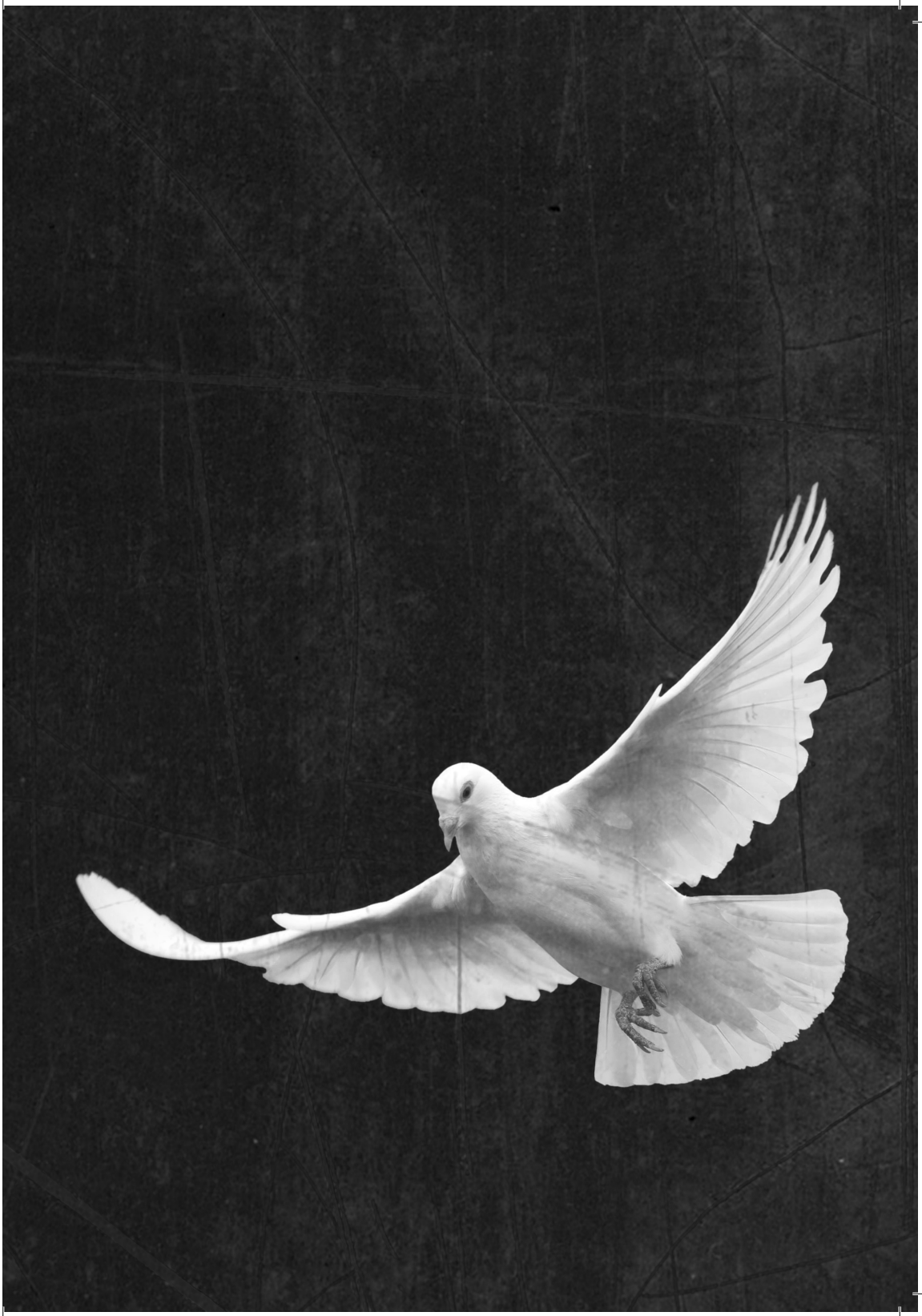

MAAILMA TASKUUN -MATKALLA LÄHTEELLE

TEKSTI JA KUVAT: SINIKKA VUENTO

Vihdoinkin retriitissä. Tänä vuonna tähän sisämatkailuun on ollut aivan liian vähän aikaa. Huhtikuisena viikonloppuna oli tarkoitus keskittyä pyhään huolettomuuteen. Huolesta huoleen etenevälle aihe oli mitä sopivin.

Olen kolunnut retriittejä jo 14 vuoden ajan. Jo ensimmäiset kokemukset olivat koukuttavia. Vaikka luulin, etten puheliaana ihmisenä ja puhumisen ammattilaisena osaisi pitää suutani kiinni, toisin kävi. Pääsin kurkistamaan itsessäni sellaisiin kerroksiin, joita en tiennyt olevan olemassakaan. Kuoriuduin kuin sipuli, kunnes jäljellä oli enää suojattomana kyyristelevä, armoa aneleva sielu. Muistan seisoneeni Saimaan rannalla katsellen kevätauringon lämmössä sulavaa jäätä kyynelten huuhtoessa kasvoja. Haavoittuvuuden tunteeseen yhdistyi löytämisen riemu.

Hyvänä apuna näissä löytöretkissä oli Anna-Maija Raittilan Hiljaisuuden kirja. Luin sitä yhä uudelleen ja uudelleen. Aloin ymmärtää, kuinka tärkeää on antaa puolustusmuurien romahtaa. Silloin voi tavoittaa aidon Jumala-suhteen ja kykenee myös kuuntelemaan toisia ihmisiä vilpittömän myötätuntoisesti.

Anna-Maija muistuttaa, että mielemme tyhjät valmiustilat muuttuvat helposti huolivarastoiksi ja varuillaan olon tiloiksi. Anna-Maija kehottaa unelmoimaan, leikittelemään ajatuksissaan niillä suloisilla asioilla, jotka elämä on antanut. Ei ole hyvä takertua suunnitelmiin tai linnoittautua ennakkoasenteisiin. Jumalalla on meitä varten suunnitelma, joka voi olla jotakin aivan muuta kuin mitä itse kuvittelemme.

Viime retriitissä koin sellaista rukoushiljaisuutta, jota en ollut koskaan aikaisemmin tavoittanut. Vaikka keskityin omiin aiheisiini, yhteys muihin piirissä olijoihin oli vahva.

Muutama viikko retriitin jälkeen kävelimme ystäväni kanssa keväisessä metsässä puhuen hengellisyydestä ja mielenrauhasta, tuomitsevuudesta ja rakkaudesta. Vierastimme puhetta taivasikävästä ja helve-

tinpelosta, koska meistä pyhä ja paha ovat läsnä jokaisessa päivässä jo täällä maan päällä. Sen ikävän me kyllä tunnistimme, josta taizé-laulu kertoo: kuljemme kuin yössä ja kaipaamme luokse lähteen, kaipaus ja jano oppainamme.

Ehkä olennaista onkin etsiminen, ei niinkään staattinen mielenrauha tai perillä olon tunne. Silti on tarpeen saada lepohetki, noudattaa Anselm Canterburylaisen neuvoja:

Tule, vetäydy hetkeksi syrjään päivän tehtävistä
pakene hetkeksi ajatustesi mellakkaa.
Pane syrjään painavat huolesi,
anna hajalle raastavien kuormiesi odottaa,
ole hetkinen vapaa Jumalaa varten
ja lepää hänessä hetken verran.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva suomen kielen opettaja, joka on toiminut myös lehtien toimittajana ja tiedottajana erilaisissa organisaatioissa.

KUULUMISIA KIITOS INNISTÄ, MANIPURISTA

SEURAAVASSA POIMINTOJA KOMIN JA HÄNEN VAIMONSA KYMIN KIRJEISTÄ MAALIS-KESÄKUULTA 2018. MYÖS KIITOS INNIN SIVUT FACEBOOKISSA, VIEHÄTTÄVÄT VALOKUVAT KERTOVAT KODIN ELÄMÄSTÄ.

Alkuvuodesta Kom ilmoitti pitkien keskustelujen ja rukousten jälkeen suostuneensa työskentelemään kotikylänsä pastorina seuraavien kolmen vuoden ajan. Komin kotikylässä (missä hänen isänsäkin oli pastorina) elämä ei ole helppoa. Työttömyydestä kärsivä kylä sijaitsee kannabis- ja oopiumiviljelmien lähellä, joten huumeita saa helposti. Kom kertoo aloittaneensa pakollisen pyhäkoulun lapsille ja nuorille voidakseen puhua yhteisistä vaikeuksista. Kiitos Innissä lapsia on alle 20, mutta kylässä hän tekee työtä 125 lapsen/nuoren hyväksi. Komille oli luvattu palkkaa 150 euroa/kk ja 25 säkillistä riisiä vuodessa. Riisin hän otti vastaan, mutta päätti lahjoittaa ensimmäisen vuoden palkan kyuläkirkon korjauskuluihin. Kym taas lupasi, yhdessä valvojan kanssa,vastata Kiitoksen talon lapsista ja elämästä. "Kym on suurenmoinen kumppani, sekä minulle henkilökohtaisesti että palvelutyössä. Hänen varhaiskasvatuksen opinnoistaan on paljon hyötyä. Kaipaamme toisiamme, ja poikamme kaipaa minua, mutta Jumalan kunniaksi olemme tehneet tämän uhrauksen." Keväällä puolisot kävivät toistensa luona kerran viikossa, ja Kym odotti toista lasta.

Maaliskuussa Kiitos Innissä asui 16 poikaa. "Joka vuosi perhe kasvaa. Tämä on valtava vastuu, ja vain panemalla toivomme Jumalaan voimme ottaa vastaan näin monta lasta. Tänä vuonna meille tuli ensimmäinen nepalilaispoika. Hän on sopeutunut hyvin, vaikka kieli, kulttuuri ja ruokavalio ovat erilaiset. Hänen perheensä on vastikään kääntynyt kristityksi; pyydämme heille esirukouksia. Isä on hylännyt perheen jo aiemmin."

Kesäkuussa Kom kirjoitti, että monsuunisateet olivat paljon tavallista rajummat ja osa Imphalista tulvan vallassa: Manipurin TV:n uutisissa näkyi tulvivia katuja. - Moneen otteeseen Kom mainitsi, että kaksi pojista vanhinta osallistuivat tänä keväänä lukion (High school) päättökokeisiin. Koko talo jännitti odottaessaan tuloksia, ja koti oli täynnä iloa ja innostusta, kun molem-

mat pojat läpäisivät tutkinnon hyvin arvosanoin! "Haluan kiittää teitä siitä, että olette tehneet tämän mahdolliseksi. Olemme nyt antaneet pojille peruskoulutuksen, jonka avulla he voivat ansaita elantonsa tai jatkaa opintojaan. Surullista kyllä minun täytyi sanoa heille, että autoimme heidät näin pitkälle, mutta enempään meillä ei ole varaa." Jos pojat haluavat jatkaa opintojaan esim. collegessa, heidän täytyy löytää muuta tukea, ehkä suvulta (molempien vanhemmat ovat kuolleet, mutta muita sukulaisia on elossa). Kumpikin olisi kiinnostunut urasta Intian armeijassa (Kom kirjoittaa, että monet Manipurin nuoret näyttävät ihailevan sotilaselämää). Sotilaselämä on rankkaa ja värväytymisprosessi sekä fyysisesti että henkisesti raskas, joten vasta myöhemmin selviää, mitä pojat tulevaisuudessa tekevät.

Kom kertoo saaneensa kutsun puhumaan ja rukoilemaan viiden oppilaitoksen hyvin menestyneille nuorille valmistamissa juhlissa. Kirjeeseensä hän liitti kouluissa pitämänsä puheen, jossa hän pohtii oppimisen ja kasvamisen merkitystä Raamatun eri kohtien avulla. Hän sanoo mm, että kaiken tiedon ja viisauden lähde on Jumala. Joka päivä voimme oppia ja viisastua, olimmepa minkä ikäisiä hyvänsä - paitsi jos ylpeinä luulemme jo osaavamme kaiken, ja lukitsemme mielemme. Kom tutkii Jeesuksen vertausta, jossa matkoille lähtevä isäntä antoi palvelijoilleen talentteja käytettäväksi. "Jumala on antanut meille lahjojaan vastuullisesti käytettäväksi. Ne eivät kuulu meille, vaan ovat Mestarin. Olemme erilaisia, ja siksi saamme eri määrän talentteja. Tulos ei ole tärkeintä, vaan se, että uskollisesti teemme työtä sen mukaan, millaisia lahjoja meillä on. Ei Aatamia ja Eevaakaan asetettu paratiisiin vain huvittelemaan tai nukkumaan, vaan tekemään työtä ja pitämään siitä huolta. Niinpä ei tietoa, tutkintoja tai viisautta ole annettu meille niistä itsekkäästi hyötyäksemme, vaan jotta palvelisimme Jumalaa ja hänen valtakuntaansa, ja veljiämme ja siskojamme yhteiskunnassa.

"Jumala on antanut meille lahjojaan vastuullisesti käytettäväksi. Ne eivät kuulu meille, vaan ovat Mestarin."

Kevään kirjeeseen Kom oli liittänyt valokuvan suuresta, lapsille raivatusta pelialueesta, ja kiitti lapsille lähetetyistä pelivälineistä, esim. reilun kaupan jalkapalloista. Sikojen kasvatuksesta oli päätetty

"Omasta puutarhasti saadaan jo sellaisia herkkuja kuin persikka, granaattihedelmä, mango, sitruuna, ananas, grape, passionhedelmä, banaani ja sokeriruoko."

asteittain luopua, koska se tuotti liikaa vaivaa. Sen sijaan jo aiemmin aloitettu puiden istutus tuotti Kymille ja pojille paljon iloa. Puutarhaan oli istutettu yli 100 teak-puuta. Kom kertoi lasten rakastavan hedelmiä, eikä niitä enää tarvitse ostaa markkinoilta. Omasta puutarhasti saadaan jo sellaisia herkkuja kuin persikka, granaattihedelmä, mango, sitruuna, ananas, grape, passionhedelmä, banaani ja sokeriruoko. Kom harmittelee sitä, että naapurit kadehtivat heidän satoaan, mutta eivät ole itse kokeilleet puiden istutusta.Kom olettaa avokadon parin vuoden päästä tuottavan satoa, ja ensi vuodelle suunnitellaan kiivin istuttamista. "Vaimoni ja minä rakastamme puiden istuttamista, ja haluamme juurruttaa lapsiin saman ilon."

Kysyttyäni Kymilta, voisimmeko lähettää Kiitoksen talon lapsille jotain hyödyllistä. Kym vastasi, että koulureput ja valkeat sukat (varmaankin koulupukuihin) olisivat tarpeen, ja pojat olisivat onnellisia, jos saisivat tietynlaisia kyniä ("fountain pen"). Vielä emme ole saaneet selville, millainen "fountain pen" tarkkaan ottaen on. Vaaka-organisaatio keräsi kajaanilaisen Hannen aloitteesta pikavauhtia 20 reppua ja sukkia ja kuivamustekyniä, ja avusti ilokseni vielä lähetyskuluissa. (Pakettien postimaksut ovat korkeat, ja kuljetus postin kautta Imphaliin kestää yleensä kuukauden! Meille suositeltu nopeampi saksalainen postipalvelu taas maksaa vähintään tuplasti enemmän.)

Kesäkuussa Kom mainitsee lasten olevan innoissaan alkavista jalkapallon MM-kisoista Venäjällä. "Kerroin heille, että Suomella ja Venäjällä on pitkä yhteinen raja, ja että olen ollut lähellä Muurmanskia OIlin luona Ivalossa.Lapsista se oli jännittävää. Manipurilaiset rakastavat jalkapalloa, ja heimojen lapset aivan erityisesti."

Kesäkuussa Kin kirjoitti: "Rakkaat ystävät, odotamme toisen biologisen lapsemme syntymää. Pyydän että suljette meidät rukouksiinne. Tukenne on meille tärkeä. Rakkain terveisin ja rukouksin, Kom."

Ja heinäkuun alussa Facebookissa saimme nähdä suloisen poikavauvan kirkkaan katseen.

Otteet valikoinut ja kommentoinut Elina Malkavaara-Kallinen

SINAPINSIEMEN RY

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasien lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaan köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Yksi näistä on pastori Kom, joka on perustanut lastenkodin kotiseudulleen Intian Manipuriin. Tätä hanketta yhdistys on ollut tukemassa ja avustamassa.

Sinapinsiemen etsii uusia toimijoita

Yhdistyksessämme on tällä hetkellä noin 300 jäsentä. Etsimme Morbackan ja Ukinrannan jälkeen uusia toimintamuotoja, joissa on tilaa avoimuuden, fransiskaanisen ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille. Vaalimme yhteisöllistä ja yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisen vastuun kantamista Taizen hengessä. Julkaisemme neljä kertaa vuodessa ilmestyvää Sinapinsiemenlehteä, jossa pohdimme yhdistyksellemme tärkeitä teemoja. Toimintaa rytmittää yhdistyksen sähköpostilista, jonne voi liittyä laittamalla sähköpostia sihteerille: **sihteeri@sinapinsiemen.fi.**

Tarvitsemme toimintaamme myös uusien jäseniemme tukea ja osallisuutta. Olet lämpimästi tervetullut mukaan!

Haluamme yhdistyksenä olla ja toimia niin, että se resonoi meissä jäsenissä, kiinnostaa ja synnyttää uutta. Miten rakentaa tätä monimutkaistuvaa maailmaa yhdessä, Kristusta kuunnellen? Yhdistyksessä toimii parhaillaan 6 työryhmää, joihin tarvitsemme jäsentemme osallisuutta ja osaamista.

Kustannustoimintaryhmä
Työryhmä on herätellyt eloon Sinapinsiemenen kustannustoimintaa. Tarkoituksena on julkaista jäsenten omia tekstejä (ensimmäinen julkaisu on juuri tullut uunista ulos!) ja kääntää mm. Taize-kirjallisuutta. Mukaan? Ota yhteys: **matti.kristola@evl.fi.**

Tiedotusryhmä
Työryhmä tiedottaa Sinapinsiemenen toiminnasta eri kanavia pitkin. Tähän ryhmään etsitään uutta vetäjää. Mukaan? Ota yhteys: **matleena.ikola@gmail.com.**

Lehden toimituskunta
Sinapinsiemenen lehden toimituskunta keskustelee lehden teemoista ja kirjoittajista sähköpostilla: moni toimituskuntalainen myös kirjoittaa lehteen itse. Mukaan? Ota yhteys: **matleena.ikola@gmail.com**

Kansainvälinen diakoniaryhmä
Työryhmä pitää yllä yhteyksiä erityisesti Intiaan, Komiin ja isä Cedriciin. Mukaan? Ota yhteys: **jarmo.rautiainen@iki.fi.**

Retriittiryhmä
Työryhmä ylläpitää Sinapinsiemenen retriittitoimintaa ja hiljaisuuden viljelyä. Mukaan? Ota yhteys:
soili.juntumaa@gmail.com.

Taize-ryhmä
Työryhmä pitää yllä Sinapinsiementen Taize-yhteyttä. Mukaan? Ota yhteys:
krikallinen@gmail.com.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: **www.sinapinsiemen.fi**

Julkaisija:
Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:
Matleena Ikola
Perttulantie 80 A as 5
13430 Hämeenlinna
puh. 050 5177 545
matleena.ikola@gmail.com

Taitto:
Jussi Jääskeläinen & Fanni Maliniemi
fanni.maliniemi@gmail.com

Kuvat joissa ei ole mainintaa ovat CC0 Public Domain lisenssin alaisia ja pääosin internet sivulta: www.pixabay.com

SINAPINSIEMEN

Tilaukset ja osoitteenmuutokset:
Riki Kuivalainen
Kisatie 6A 5
31760 Urjala
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
puh. 040-5814857 *(mieluiten tekstiviestit)*

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:
Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Matleena Ikola
Perttulantie 80 A as 5
13430 Hämeenlinna

BA2
Itella Posti Oy

Itella Green

ISSN 1239 5889